

EDITORIAL

Treptele desăvârșirii creștine – urcuș permanent al credincioșilor

„Fiți, dar, voi desăvârșiți, precum Tatăl vostru cel ceresc desăvârșit este”.

În lucrarea *Mistica și Biserica Ortodoxă*, Nicolae Arseniev consideră că desăvârșirea nu este un simplu act de mântuire dobândit din exterior. Ea trebuie câștigată prin angajarea pe drumul crucii hristice, prin participarea la lupta Sa: „Cel ce dorește să devină părtaş vieții lui Hristos trebuie să se răstignească împreună cu El”.

Conform *Dicționarului de Teologie Ortodoxă*, îngrijit de Părintele Ion Bria, termenul „desăvârșire” este sinonim cuvintelor „sfințenie”, „îndumnezeire”, „asemănare cu Dumnezeu după har” și reprezintă „procesul de transfigurare subiectivă a credinciosului prin participarea nemijlocită la viața lui Hristos, care este sfințenia însăși.”

CVPRINS:

Despre iubire	pag. 2
Credința care face minuni	pag. 3
Creștinul și ziua onomastică	pag. 4
Îndreptarea sufletului prin smerenie	pag. 5
Ardere-de-tot	pag. 6
Întoarcerea către Dumnezeu!	pag. 7
Chipul meu... chipul unei criminale	pag. 8
Duminica Înfricoșătoarei Judecăți	pag. 8-9
Despre blândețe	pag. 10
Păhărelul cu nectar	pag. 11
Cuvânt din Pateric	pag. 12
Din Filocalie	pag. 12
Grupul parohial de tineret	pag. 12
Bucate mănăstirești	pag. 12
Rugăciune	pag. 12
Decalogul tăcerii	pag. 12

„Fericiți cei ce locuiesc în casa Ta, Doamne;
în vecii vecilor Te vor lăuda”. (*Psalmi* 83, 4)

Sfinții Părinți consideră, în unanimitate, că purificarea de patimi în înțeles paulin sau în conformitate cu *II Petru 1, 4-7* este indispensabilă parcursului spiritual ce duce la desăvârșire. În scrierile filocalice există o prezentare variată a etapelor ce duc la desăvârșire.

Astfel, Sfântul Ioan Sinaitul, în lucrarea *Scara*, compară ascensiunea spirituală a creștinului cu o scară alcătuită din treizeci de trepte, fiecare dintre acestea reprezentând modalități de a conduce pe om la desăvârșire. Începutul urcușului presupune eliberarea de sine, de natură egoistă și de patimile înrobitoare, iar finalul acestuia este ancorat în iubirea față de toată făptura, în contextul general al virtuților teologice: credința, nădejdea și dragostea (cf. *Filocalia* vol. IX). Alți Sfinți Părinți insistă asupra smereniei și ascultării, acestea fiind percepute ca trepte fundamentale în calea spre sfințenie. Isaac Sirul spune: „Desăvârșirea este adâncul smereniei”, iar Macarie Egipteanul: „Desăvârșirea este curăția spiritului, adică tăcerea lăuntrică a eului care s-a îndepărtat de zgomotul patimilor și a intrat în dimensiunea dialogică de rugăciune cu Dumnezeu”.

Teognost, de asemenea, spune: „Dacă dorești desăvârșirea, află mai întâi ceea ce dorești prin ascultare și smerenie... Căci nu vei dobândi desăvârșirea fără nepătimire, nici nepătimirea fără dragoste, nici pe aceasta fără temere și rugăciune curată. Nici pe acestea fără credință și pocăință, prin care întraripându-se mintea leapadă cugetul ce caută în jos și zboară spre cele înalte și de sus, căutând pe Stăpânul ei” (cf. *Filocalia* vol. IV). Urmând tradiției patristice, Nichifor Crainic include etapele spre desăvârșire celor trei trepte: purificarea, iluminarea și unirea, pe care le asociază celor trei mari Sfinte Taine bisericești: Botezul, Mirungerea și Căsătoria. „Omul desăvârșit, redevenit prin Hristos la natura sa primordială, a redevenit prin aceasta la armonia cosmică a paradisiului” (N. Crainic, *Sfințenia – împlinirea umanului*). Pentru a ajunge la această stare de grație este necesară disciplinarea voinței în sensul cuvintelor Sfântului Ioan al Crucii: „Căutați, de preferință, nu ceea ce e mai ușor, ci ceea ce e mai greu, nu ceea ce e mai savuros, ci ceea ce e mai insipid, nu ceea ce place, ci ceea ce nu atrage, nu ceea ce odihnește, ci ceea ce pretinde trudă, nu ceea ce mângâie, ci ceea ce întristează, nu ceea ce e mai înalt și prețios, ci josnic și disprețuit, nu dorința față de ceva, ci indiferența față de lucruri” (*Suirea Carmelului*). Concluzionând, treptele duhovnicești ce duc la desăvârșire sunt mijloace ascetice înțelese vital, nu abstract sau rațional. În aceasta constă procesul de transfigurare, de prefacere din trup omenesc în trup duhovnicesc, a naturii create din stricăcioasă în nestricăcioasă, din vremelnică în eternă, din păcătoasă în harică, din omenească în îndumnezeită. Aceasta este desăvârșirea simbolizată biblic de lumina taborică, despre care Sfântul Simeon Noul Teolog a spus: „Iar desăvârșirea suirii este lumina, lumina Celui ce a mărturisit: Eu sunt Lumina lumii, cine Mă urmează pe Mine nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții” (Ioan 8, 12), calea spre aceasta fiind definită ca „urcuș spre și în Dumnezeu, care nu se sfârșește niciodată, Dumnezeu fiind nemărginit” (Sfântul Grigore de Nyssa).

Monica Sîrbu

„Nu există dificultate pe care o iubire îndestulătoare să n-o învingă; nici boală pe care destulă iubire să n-o vindece; nici ușă pe care destulă iubire să n-o deschidă; nici distanță pe care destulă iubire să n-o străbată; nici zid pe care destulă iubire să nu-l dărâme; nici păcat pe care destulă iubire să nu-l mântuiască”.

2 februarie – Miercuri – Întâmpinarea Domnului; Sfinții Mucenici: Iordan, Gavriil și Agatodor (Dezlegare la pește) – Sf. Ev. Luca 2, 22-40

„În vremea aceea au adus părinții pe Iisus Pruncul în Ierusalim, ca să-L pună înaintea Domnului, precum este scris în legea Domnului, că orice întâi-născut de parte bărbătească, să fie închinat Domnului și să dea jertfă, cum zice în legea Domnului, o pereche de turturele sau doi pui de porumbel. Dar iată, era un om în Ierusalim, anume Simeon; și omul acela era drept și temător de Dumnezeu, așteptând mângâierea lui Israel și Duhul Sfânt era asupra lui. Iar el era înștiințat de Duhul Sfânt că nu va vedea moartea, până ce nu va vedea pe Hristosul Domnului. Și din îndemnul Duhului a venit în templu, tocmai când părinții aduceau acolo pe Iisus Pruncul, ca să facă pentru Dânsul după obiceiul legii. Atunci Simeon a luat Pruncul în brațele sale, a binecuvântat pe Dumnezeu și a zis: acum, liberează pe robul Tău, Stăpâne, după cuvântul Tău, în pace; căci au văzut ochii mei mântuirea Ta, pe care ai pregătit-o înaintea feței tuturor popoarelor; lumină spre luminarea neamurilor și spre slava poporului Tău Israel. Iar Iosif și mama Lui se mirau de cele grăite despre Prunc, și Simeon i-a binecuvântat, iar către Maria, mama Lui, a zis: iată, Acesta este pus spre căderea și ridicarea multora din Israel și ca un semn, care va stârni împotriviri. Iar prin însuși sufletul tău va trece sabie, ca să se dea pe față gândurile multor inimi. Mai era acolo prorocița Ana, fata lui Fanuil, din neamul lui Așer, ajunsă la adânci bătrânețe, care trăise cu bărbatul ei numai șapte ani de la căsătorie. Iar de optzeci și patru de ani era văduvă și nu se depărta de la templu, slujind lui Dumnezeu ziua și noaptea, în posturi și în rugăciuni. În ceasul acela, venind și ea acolo și aducând, de față cu toți, slavă lui Dumnezeu, vorbea despre Prunc tuturor celor care așteptau mântuirea în Israel. După ce părinții au săvârșit toate, potrivit legii Domnului, s-au întors în Galileea, în orașul lor, Nazaret. Iar Pruncul creștea și se întărea cu duhul, umplându-se de înțelepciune; și harul lui Dumnezeu era peste Dânsul.”

„Uneori a spune cuiva Am nevoie de tine! înseamnă mai mult decât a-i declara Te iubesc!. Este necesar ca Te iubesc! să funcționeze deja. Dar Te iubesc! poate să îndatoreze numai, poate rămâne egoist. Am nevoie de tine! merge mai sus, îi dă existenței celuiilalt un sens, o însemnătate, o importanță. Mai se cere, în plus, delicatețea de a ști să ceri celuiilalt ceea ce are el (mai) bun, ceea ce poate el să rodească, ceea ce poate să dea fără să piardă, câștigând chiar. Sigur, cazul cel mai des și mai obișnuit îl reprezintă pentru creștini acel Roagă-te și pentru mine!, încredințarea reciprocă rugăciunilor. Dar există multe situații de o nespusă frumusețe a relației”.

(Costion Nicolescu – *Chipul ca o catapeteasmă*)

„Fiecare om își alcătuiește de-a lungul vieții un edificiu afectiv. Măsura în care el este dată de consistența acestui edificiu, de mâna aceea de oameni – ei nu pot fi mulți – pe care i-a iubit fără rest, fără umbră și împotriva cărora spiritul lui critic, chiar dacă a fost prezent, a rămas neputincios. Acești oameni puțini care ne fac pe fiecare în parte să nu regretăm că suntem, reprezintă, chit că o știm sau nu, stratul de protecție care ne ajută să trecem prin viață. Fiecare om «face față» la ce i se întâmplă pentru că este protejat în felul acesta. Fără acest zid de ființe iubite care ne înconjoară (indiferent că ele sunt sau nu în viață), noi nu am fi buni de nimic. Ne-am destrăma sau ne-am pierde, ne-am rătăci pur și simplu în viață. Dacă ura celorlalți – covârșitoare uneori! – invidia lor sunt neputincioase este pentru că există câțiva oameni pe care îi iubim până la capăt.”

(Gabriel Liceanu, *Declarație de iubire*)

„Nu putem rămâne în iubire fără Dumnezeu. Trebuie să simțim că această iubire ne vine de la Dumnezeu, că avem

o responsabilitate față de celălalt în fața Lui; dacă o simte așa, celălalt nu va putea rezista iubirii. Dar iubirea e extrem de amenințată: fiecare interes propriu, fiecare impuls egoist slăbește iubirea mea pentru celălalt. Trebuie să înțeleg că cel pe care îl iubesc este iubit de Dumnezeu, e scopul lucrării divine, scopul crucii lui Hristos”.

(Dumitru Stăniloae – *Mica dogmatică vorbită*)

Fondator: Biserica „Înălțarea Domnului”, Târgu-Jiu, str. Victoriei-Săvinești (zona Paralela 45).

Telefoane: 0723523449, 0745400586

Redactori:

- Preot paroh Marius-Olivian Tănăsie
- Preot Il Gheorghe Ionașcu
- Preot Constantin Runcanu
- Monica Sirbu
- Radu-Bogdan Buțu
- Isabela Mihaela Cârștov
- Cristian-Ioan Ghiran
- Ionela Neagoe
- Lavinia Blîndu
- Tiberiu Grigoriu.

Colaboratori:

- Vasile Sabo
- Magdalena Sabo
- Mihail Popa
- Ana Achilina Pănoiu
- Dumitra Groza

web: www.BisericaInaltareaDomnuluiTgJiu.WordPress.ro

Redacția are dreptul luării deciziei de publicare și stabilirii datei și formei de apariție, integrală sau parțială, după caz, a materialelor primite spre publicare.

6 februarie – Duminică – Sf. Vucol, Episcopul Smirnei; Sf. Mucenici: Iulian, Fausta și Maxim; Cuv. Varsanufie cel Mare - Duminica a XVII-a după Rusalii (a Cananeencii) – Sf. Ev. Matei 15, 21–28

„În vremea aceea s-a dus Iisus în părțile Tirului și ale Sidonului. Și iată o femeie cananeiancă, din acele ținuturi, ieșind striga, zicând: Miluiește-mă, Doamne, Fiul lui David! Fiica mea este rău chinuită de demon. El însă nu i-a răspuns niciun cuvânt; și apropiindu-se, ucenicii Lui Îl rugau, zicând: Slobozește-o, că strigă în urma noastră. Iar El, răspunzând, a zis: Nu sunt trimis decât către oile cele pierdute ale casei lui Israel. Iar ea, venind, s-a închinat Lui, zicând: Doamne, ajută-mă. El însă, răspunzând, i-a zis: Nu este bine să iei pâinea copiilor și s-o arunci câinilor. Dar ea a zis: Da, Doamne, dar și câinii mănâncă din fărâmiturile care cad de la masa stăpânilor lor. Atunci, răspunzând, Iisus i-a zis: O, femeie, mare este credința ta; fie ție după cum voiești. Și s-a tămăduit fiica ei în ceasul acela.”

Credința care face minuni

Minunea cu vindecarea fiicei femeii cananeence s-a săvârșit în afara hotarelor Țării Sfinte, „în părțile Tirului și ale Sidonului”, cetăți la nord de Țara Sfântă, pe țărmul Mării Mediterane, bogate la vremea aceea și locuite de urmașii lui Canaan, nepotul lui Noe.

Grecii le-au spus fenicieni, erau închinători la idoli, în special se închinau lui Baal și Astarte.

Apostolii, când au fost trimiși la propovăduire, au primit poruncă să nu meargă la păgâni (Matei 10, 5), să nu intre în cetate de samarineni, ci „către oile cele pierdute ale casei lui Israel”, dar Domnul trece acum din Iudeea în Siria, ajungând în aceste ținuturi. Sfântul Ioan Gură de Aur ne spune: „Hristos a ieșit din hotarele Lui, iar femeia din hotarele ei, și așa au putut să se întâlnească.” Femeia cananeencă avea o apăsare, fiica ei era „rău chinuită de un diavol.”

La prima ei intervenție, Domnul nu a spus nimic. Apoi au intervenit Apostolii, care au cerut să o slobozească pentru că „strigă în urma lor.”

Nu a ținut seama că este din alt neam, ci cu mai multă îndrăzneală a strigat: „Doamne, ajută-mă!”

N-a deznădăjduit, n-a fugit, ci cu mai mare curaj și-a arătat credința și nu s-a îndoit de puterea dumnezeiască a lui Iisus.

Domnul le vorbește la modul general: „Nu este bine să iei pâinea fiilor și s-o arunci câinilor”, acum „oile casei lui Israel” sunt numiți fii, iar păgânii, câini pentru viața lor necurată și pentru închinarea la idoli. Pâinea înseamnă minunile făcute în Israel,

care nu se cuvine a fi luate de la cei ce cred în Dumnezeu și date necredincioșilor.

Minunea s-a săvârșit prin puterea credinței: „Doamne, dar și câinii mănâncă din fărâmiturile ce cad de la masa stăpânilor lor.”

Cât de mare este căldura credinței ei! Gonită ca un câine, ea crede că va fi ascultată.

Avem o mărturie a credinței, nu de la un Apostol, ci de la o sărmană păgână. Este credința celor ce „n-au văzut și au crezut.” Domnul îi numește pe ei „fericiți.” Fericită este femeia aceasta pentru credința ei.

Primește răspuns precum sutașul altă dată: „Fie ție după cum voiești, și s-a tămăduit fiica ei în ceasul acela”, răsplătă binemeritată pentru credința ei și stăruința în rugăciune.

Fericiți suntem și noi, de avem credință, de ne este puțină, slabă sau neputincioasă, să nu ne mulțumim a fi puțin credincioși.

Să avem speranța de a avea credința plină de putere precum cea a cananeencei, să spunem ca Apostolii: „sporește-ne credința” (Luca 17, 5) sau ca acel om sărman din Sfânta Evanghelie: „Cred, Doamne! Ajută necredinței mele!” (Marcu 9, 24). Amin.

Preot Marius-Olivian Tănăsie

Creștinul și ziua onomastică

Trăim într-o lume cu un mod de viață din ce în ce mai secularizat. Acest fapt a condus la pierderea de către noi a unui aspect esențial al vieții liturgice în Biserică, adică semnificația sărbătorii. În cele ce urmează, ne propunem să surprindem numai câteva aspecte cu privire la raportul dintre ceea ce reprezintă, astăzi, pentru mulți dintre creștini ziua de sărbătoare (în particular – ziua onomastică), și ce ar trebui să reprezinte aceasta.

Sărbătoarea – zi a bucuriei duhovnicești

Rostul sărbătorilor în Biserică este acela de a ne rândui viața din perspectiva lor. În prezent, mai mult ne rânduiem sărbătorile din perspectiva diferitelor aspecte ale vieții. Este cât se poate de nefiresc. Faptul că sărbătorile sunt lăsate pentru schimbarea modului nostru de existență este foarte evident în cazul marilor praznice, precum Nașterea Domnului și Paștile, când acestea sunt precedate de perioade de post mai îndelungate.

Înainte-prăznuirea și după-prăznuirea sunt, de altfel, alte mărturii ale faptului că o sărbătoare influențează nu numai contextul liturgic în care este încadrată, cât și viața duhovnicească a credincioșilor.

În timpul anului liturgic, sărbătorile presupun ca timpul nostru, închinat activităților și sarcinilor cotidiene, să fie prefăcut în timp al mântuirii.

Din această perspectivă, „a ține” o sărbătoare nu înseamnă nelucrare, ci a lucra la mântuirea sufletului. Sărbătoarea este un timp – pe cât se poate – al odihnei trupești, dar mai ales al odihnei sufletești în Dumnezeu.

Sărbătorile sunt acele zile speciale, în care suntem chemați să prăznuim, să ne veselim duhovnicește. Zile în care „bucuria de a fi” este perceptută, mai accentuat, ca "bucurie de a fi întru Hristos".

Creștinul și ziua onomastică

Atunci când nu cunoaștem semnificația sărbătorii, ne scapă și importanța acesteia. Acest adevăr este evident mai ales de ziua onomastică, astăzi ea nu pare să însemne mai mult decât bomboane, prăjituri, suc și urări.

Este foarte trist să nu avem o relație cu sfântul al cărui nume l-am primit la Botez, un ocrotitor ignorat, pe care poate niciodată nu-l chemăm în ajutor și căruia niciodată nu-i mulțumim.

Suntem atât de egoiști și de mândri încât din ziua sfântului facem ziua noastră. Sărbătoarea sa nu mai este văzută ca o zi în care să ne arătăm recunoștința prin rugăciune, pentru binefacerile primite, ci ca una în care trebuie să ne simțim bine, să fim în centrul atenției, să petrecem etc.

Mulți nu ne învrednicim să căutăm și să cunoaștem măcar sensul etimologic al numelui, care se reduce la un cuvânt sau cel mult la o scurtă expresie, fără a mai pune problema cunoașterii în amănunt a vieții sfântului al cărui nume îl purtăm și a urmării după putere a exemplului său.

Cu alte cuvinte, purtăm un nume care nu ne spune nimic. Dar nu din pricina lui, cât a noastră. Nu primim pentru că nu cerem, nu aflăm pentru că nu căutăm, nu ni se deschide, pentru că nu batem. Rămânem captivi ai propriei noastre ignoranțe și ai propriilor neputințe. Nici nu ne mai miră cum, în ultimii ani, există în rândul tinerilor tendința de a muta „prăznuirea” sărbătorilor din biserică în discotecă. Paștele în club, Crăciunul în restaurant, ziua onomastică în pub (bar tipic englezesc – n. n.).

Putem inventa scuze variate și circumstanțe atenuante pentru faptul că de sărbători – de ziua onomastică – nu participăm la Sfânta Liturghie sau nici măcar nu trecem printr-o biserică. Avem serviciu, avem copii de dus și de luat de la grădiniță, avem de făcut cumpărături, trebuie să ne întâlnim cu prietenii. Pe undeva, sunt întemeiate, dar nu întru totul. Dacă am vrea cu adevărat, ne-ar mai rămâne timp și pentru asta.

Cred că în acest context sunt lămuritoare următoarele cuvinte ale Mântuitorului: „Dați dar Cezarului ce este al Cezarului și lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu!”

Dar noi parcă prea vârtos căutăm a da totul Cezarului, iar pe Dumnezeu Îl trecem cu vederea sau Îl lăsăm să aștepte o ocazie viitoare. Este însă o așteptare care s-ar putea să ne coste. De prea multe ori ne serbăm ziua fără Cel de la care am primit viața și adaugă zile vieții noastre!

În Biserică, învățăm că nu există sărbătoare fără sărbătorit. Aici, cei sărbătoriți nu suntem noi, ci cei al căror nume îl purtăm. Despre ei auzim în cântări, despre ei auzim uneori în Evanghelie, despre ei ține predică preotul. Pe aceștia ar trebui să-i sărbătorim și noi cum se cuvine, de ziua lor.

Radu Alexandru

www.crestinortodox.ro

13 februarie – Duminică - Cuv. Martinian; Sf. Apostol Acvila și Sf. Muceniță Priscila, soția lui – Duminica a XXXIII-a după Rusalii (a Vameșului și a Fariseului) – Sf. Ev. Luca 18, 10-14; Începutul Triodului

„Zis-a Domnul pilda aceasta: doi oameni s-au suit la templu ca să se roage: unul era fariseu și celălalt vameș. Fariseul, stând drept, se ruga în sine astfel: Dumnezeu, îți mulțumesc pentru că nu sunt ca ceilalți oameni, răpitori, nedrepti și desfrânați, sau ca acest vameș. Postesc de două ori pe săptămână și dau zeciuială din toate câte câștig. Iar vameșul, stând mai departe, nu îndrăznește nici ochii să-și ridice spre cer, ci își bătea pieptul său și zicea: Dumnezeu, milostiv fii mie, păcătosului. Vă spun vouă că acesta s-a pogorât mai îndreptat la casa sa, decât acela; pentru că oricine se înalță pe sine se va smeri; iar cel care se smerește pe sine se va înalța”.

Îndreptarea sufletului prin smerenie

„Tot cel ce se înalță pe sine se va smeri, iar cel ce se smerește pe sine se va înalța”. (Luca 18, 14)

Cu duminica aceasta, numită „Duminica vameșului și a fariseului”, începem pregătirea duhovnicească pentru luminatul praznic al Învierii Domnului. Ne pregătim în cele zece săptămâni care ne despart de Sfintele Paști prin neîncetate strădanii

adulter, postea cum cerea Legea lui Moise și dădea zeciuială. Totuși, se minte pe sine, se înșală amarnic pentru că toate păcatele celorlalți nu sunt așa de grave ca păcatul de care suferă el, păcatul slavei deșarte, al mândriei.

Spune Sfântul Ioan Casian că omul mândru „se umflă de dorința unui renume deșert pentru bunuri duhovnicești și ascunse”, iar Sfântul Ioan Scărarul spune că diavolul este ca „furnica ce așteaptă să crească recolta ca să adune toate bogățiile noastre duhovnicești.” Așadar, este asemănată cu nebunia, căci îl scoate pe om din minți, îi tulbură rațiunea până la delir.

Diametral opusă ni se arată rugăciunea vameșului.

Desconsiderați și stigmatizați ca trădători de conaționali lor, vameșii purtau o reputație pătată, însă, dintre aceștia, Domnul Hristos a găsit pe Levi (Matei), chemat la apostolie, sau pe Zaheu, chip de pocăință sinceră și îndreptare.

Nu se laudă cu nicio faptă bună, le pune sub tăcere și astfel s-a îndreptat, s-a înălțat.

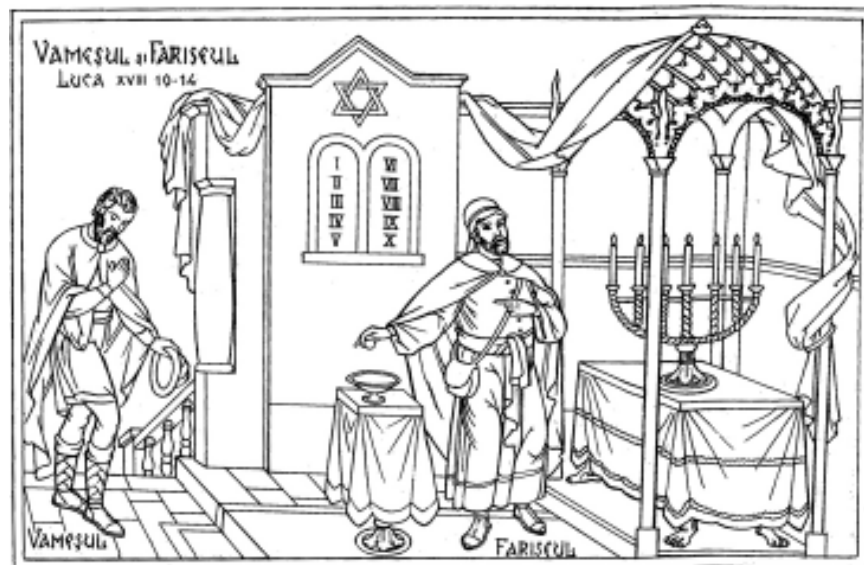
Mândria și smerenia se exclud, ele nu pot sta împreună, căci „Dumnezeu celor mândri le stă împotriva, iar celor smeriți le

dă har” (Iacob 4, 5).

Smerenia o învățăm de la Fiul lui Dumnezeu, Care „S-a smerit pe Sine, ascultător făcându-Se până la moarte, și încă moartea pe cruce” (Filipeni 2, 8). Ea împodobește pe sfinți și pe mucenici, ea cucerește sufletele și îmblânzește până și pe păgâni.

Sfânta noastră Biserică, prin Sfântul Efrem Sirul, ne pune înainte model de rugăciune smerită, la care trebuie să cugetăm: „Doamne și Stăpânul vieții mele, duhul trândăviei, al grijii de multe, al iubirii de stăpânire și al grăirii în deșert, nu mi-l da mie. Iar duhul curăției, al gândului smerit, al răbdării și al dragostei, dăruiește-l mie, slugii Tale. Așa, Doamne, împarate, dăruiește-mi ca să-mi văd greșelile mele și să nu osândesc pe fratele meu, că binecuvântat ești în vecii vecilor. Amin.”

Preot Marius-Olivian Tănăsie

duhovnicești cu pocăință, rugăciune și fapte bune, ca să primim cu suflete curate pe Cel ce a biruit moartea prin Înviere, ca să înviem și noi către o viață nouă. Pornim pe drumul Triodului cu această frumoasă pildă, în care ni se vorbește despre smerenie ca o înclinare a sufletului, sfântă și mântuitoare, și despre mândrie, patima rea și pierzătoare a sufletului.

Așadar, trebuie să vedem semnele din afară și cele trupești ale omului mândru și ale omului smerit, ca să fugim de mândrie și să îmbrățișăm smerenia.

Vedem doi oameni care s-au suit la templu, un vameș și un fariseu, la rugăciune, în ceasurile obișnuite ale iudeilor. Numai că rugăciunea fariseului nu este rugăciune. Mulțumește, dar nu cere nimic. Este deplin satisfăcut de situația sa, contemplă cu admirație propria persoană. Da, fariseul nu era răpitor, nici nedrept, nici

ARDERE-DE-TOT**– Lui Valeriu Gafencu –***Virgil Maxim*

... Aici răsare-n mine o chilie
 în care s-a sfințit un pustnic blând ...
 Zidea virtuți cerești în trup plâpând
 și-n ochi purta smerită bucurie ...

De priveghere lungă, - albă floare –
 se rezemea cu fruntea de pervaz
 și luna-i săruta sfințit obraz
 când i-asculta cuvântul ca o boare

De funia nădejzii viu s-agață
 și-n rugăciune treaptă-naltă suie ... ,
 amiezile simțirilor descuie
 și îngerilor, iată-l față-n față.

L-au îmbrăcat cu-a cerului armură ... ,
 cu neaua-înțelepciunii-apoi l-au nins
 purificându-i duhul înadins,
 să fie – asemeni lor chip și măsură ! ...

Un înger ... , a făcut un semn în cer ! ...
 El vede Fața lumii Nevăzute...,
 cuvintele aude ... , nenăscute ,
 cu inima topește vămi de ger ! ...

De câte ori pământul , fără splină ,
 se duce , taur negru , rostogol ,
 de câte ori îl săgetează-n gol
 harapi cornuți , mereu în nehotărâre ? ...

Un sul de carte-i cerul strâns cu nod
 și ultim semn pământu-n alfabet ...
 Altarul Viu al Marelui Profet
 primește jertfa , Ardere - de – tot ! ...

În Rugăciunea-focului , adoarme ...
 Târziu , lumina candelii se stinge ...
 Un înger furișându-se-n chilie
 Deasupra frunții nimb subțire-i ninge ! ...
 Vrăjmașii gem la pragul lui pe coarne ! ...

Movilă-i stă nisipul lângă ușă ...
 A tot crescut rugina pe zăvor ,
 uleiul a-nflorit într-un ulcior ,
 dar trupu-i stă-n genunchi , deși-i cenușă ...

Pe-o laviță , alături , rânduie
 mai multe cărți. Pe-o foaie , Ceaslov ,
 scrisese el sfințitul lui hrisov
 în patru rânduri , vorbe aurite.

Dar necrezând că-i mort cu-adevărat
 cu mâna l-am atins peste veșminte ...
 Se risipi cenușa lui fierbinte
 și sărutând-o ... , am plâns îngândurat.

20 februarie – Duminică – Sfinții: Leon, Episcopul Cataniei, și Agaton, Episcopul Romei; Cuv. Visarion – Duminica a XXXIV-a după Rusalii (a Fiului Risipitor) – Sf. Ev. Luca 15, 11-32

„Zis-a Domnul pilda aceasta: un om avea doi fii. Și a zis cel mai tânăr dintre ei tatălui său: tată, dă-mi partea care mi se cuvine din avere; atunci el le-a împărțit averea. Dar, nu după multe zile, feciorul cel mai tânăr, strângându-și toate, s-a dus într-o țară depărtată; și acolo și-a risipit toată averea, viețuind în desmierdări. Și, după ce a cheltuit totul, a venit o foamete mare în țara aceea și el a început să fie în lipsă. Și, ducându-se, s-a lipit el de unul din locuitorii acelei țări și acesta l-a trimis la țarinile sale să pască porcii. Și dorea să-și sature pântecul din roșcovele ce mâncau porcii, însă nimeni nu-i da. Dar, venindu-și în fire, a zis: câți argați ai tatălui meu sunt îndestulați de pâine, iar eu pier de foame! Mă voi scula și mă voi duce la tatăl meu și-i voi spune: tată, am greșit la cer și înaintea ta și nu mai sunt vrednic să mă numesc fiul tău. Fă-mă ca pe unul din argații tăi. Și, sculându-se, a venit la tatăl său. Iar pe când era încă departe, l-a văzut tatăl său și i s-a făcut milă; și, alergând, a căzut pe grumajii lui și l-a sărutat. Atunci i-a zis feciorul: tată, am greșit la cer și înaintea ta și nu mai sunt vrednic să mă numesc fiul tău. Iar tatăl a zis către slujitorii săi: aduceți haina cea mai bună și-l îmbrăcați; puneți inel în mâna lui și încălțăminte în picioarele lui; apoi aducând vițelul cel îngrășat îl junghiați. Să mâncăm și să ne veselim; căci acest fiu al meu mort era și a înviat, pierdut era și s-a aflat. Și au început să se veselească. Iar feciorul cel mare era la țarină; când s-a întors și s-a apropiat de casă, el a auzit cântece și jocuri. Atunci, chemând pe unul din slujitori, l-a întrebat: ce înseamnă acestea? Iar acela i-a răspuns: fratele tău a venit și tatăl tău a junghiat vițelul cel îngrășat, pentru că l-a primit sănătos. Și s-a mâniat și nu voia să intre; dar tatăl lui, ieșind, îl ruga. Însă el, răspunzând, a zis tatălui său: iată de atâția ani îți slujesc și niciodată n-am călcat porunca ta; și mie tu niciodată nu mi-ai dat un ied, să mă veselesc cu prietenii mei. Dar când a venit acest fiu al tău, care a mâncat averea ta cu desfrânatele, ai junghiat pentru el vițelul cel îngrășat. Însă tatăl i-a zis: fiule, tu în toată vremea ești cu mine și toate ale mele, ale tale sunt; se cuvenea însă să ne veselim și să ne bucurăm, căci fratele tău acesta mort era și a înviat, pierdut era și s-a aflat.”

Întoarcerea către Dumnezeu!

Sfânta noastră Biserică, ca o mamă adevărată, cheamă pe fiii ei, pe care i-a născut într-o mântuire, prin baia nașterii celei de-a doua, adică prin Taina Sf. Botez, să se pregătească pentru viitoarea moștenire: Cereasca Împărăție. Ea ne cheamă să săvârșim cu izbândă perioada de nevoiță a Sfântului și marelui Post al Paștelui, în a cărei perioadă pregătitoare ne aflăm. Nevoița care ne stă înaintea este aceea a întoarcerii către Dumnezeu, a adevăratei pocăințe, a mărturisirii neputințelor noastre pentru dobândirea iertării și împăcării cu Dumnezeu. De aceea, ne rugăm și cântăm în această perioadă: Ușile pocăinței deschide-mi mie, Dătătorule de viață! Nesfârșita milostivire a Tatălui Cerească față de păcătoșii care se întorc de la viața păcătoasă, de la necredință la credință, de la rătăcire la Adevăr, de la moarte la viață, este exprimată prin cuvintele: „În cer va fi mai multă bucurie pentru un păcătos care se pocăiește, decât pentru nouăzeci și nouă de drepti, care n-au nevoie de pocăință” (Lc. 15, 7), pe care Domnul le vestește oamenilor chemându-i la Sine. Pentru a înțelege mai bine și a se întipări mai adânc în inimile ascultătorilor această chemare, El adaugă această pildă a Fiului Risipitor, a cărei explicație o vom reda mai departe. Potrivit tâlcuirii Sfinților Părinți, fiul cel mic poate fi înțeles atât ca reprezentare a întregului neam omenesc, cât și a fiecărui păcătos în parte. Partea de moștenire pe care a primit-o de la Tatăl său, Dumnezeu, sunt darurile cu care a fost înzestrat fiecare om, mintea și inima cu care a fost înzestrat fiecare om, dar mai cu seamă harul Sfântului Duh, pe care le-a primit fiecare creștin. Cheltuirea moștenirii după bunul plac reprezintă lepădarea omului de voia și poruncile lui Dumnezeu și urmare apropiilor gânduri, dorințe și voințe. Învoirea tatălui arată că Dumnezeu l-a cinstit pe om cu voie de sine stăpânitoare în întrebuintarea darurilor primite, a căror responsabilitate o are. Țara îndepărtată este viața păcătoasă, care ne îndepărtează și ne înstrăinează de Dumnezeu. Cheltuirea avuției înseamnă istovirea puterilor minții, inimii și trupului, dar mai ales alungarea harului lui Dumnezeu de la noi prin viața păcătoasă.

Sărăcia la care a ajuns reprezintă pustietatea sufletească, care se naște în urma unei astfel de vieți. Locuitorii ai acelei țări îndepărtate sunt stăpânitorii întinericului acestui veac, duhurile căzute care-l robesc pe om. Turma porcilor închipuie gândurile și simțămintele păcătoase, ce rătăcesc în sufletul păcătosului, pe care el le hrănește datorită lucrării păcătoase. În zadar vrea omul să înăbușe aceste

gânduri și simțăminte prin împlinirea lor: ele sunt de neîmplinit! Însă, nici împlinirea pe cât e cu putință a gândurilor și visărilor pătimase nu le nimicește, ci le stârnește cu îndoită putere. Ele, ca și iadul, sunt ca o prăpastie fără fund. Nu rareori păcătosul, chinuit de gânduri amare, visări și poftă de neîmplinit, ajunge la deznădejde; nu sunt puține cazurile celor care încearcă să-și piardă viața, cea vremelnică, căci la cea veșnică nici nu se gândesc.

Fericit păcătosul, spune Sf. Ignatie Briancianinov, care în acea vreme de restriște își va veni în fire, își va vedea păcatul, recunoscându-l îi va părea rău, hotărându-se să-l mărturisească și își va aminti de dragostea și îndestularea Tatălui Cerească, pe care el a părăsit-o. Pe cel ce se întoarce cu o astfel de hotărâre la Casa Tatălui – Biserica, Dumnezeu, încă

departe fiind el, Se grăbește să-l întâmpine, îl îmbrățișează și-l sărută cu harul Său. Domnul cel milostiv și de oameni iubitor poruncește robilor Săi – văzuți (slujitorilor altarului) și nevăzuți (sfinților îngeri) – să-l îmbrace în haina neprihănirii, cea dintâi, pe care a primit-o la Botez, să-i pună inel – semnul logodirii reînnoite cu Biserica, să-i pună în picioare încălțăminte pentru a putea călca peste toată puterea cea potrivnică. Ca împlinire a lucrării dragostei pentru fiul reîntors se întinde masa dragostei, unde păcătosul, care s-a împăcat cu Dumnezeu, este hrănit cu mâncarea și băutura duhovnicească, adevărata mâncare și băutură, cea care este trupul și sângele lui Hristos.

Ce veste poate fi mai mângâietoare pentru păcătosul căruia i se arată în față ușile pocăinței, decât vestea despre nesfârșita și negrăita milostivire a lui Dumnezeu. Această milostivire avea să se descopere de către Dumnezeu chiar îngerilor, care se cuvine să se bucure și să se veselească, pentru că fratele lor mai mic, neamul omenesc, mort era, și a înviat; pierdut era, și s-a aflat. Aceasta este calea care ni se arată înaintea fiecăruia și la care ne cheamă Biserica.

Preot Gheorghe Ionașcu

Chipul meu – chipul unei criminale

... În săptămâna avortului eram deja prăbușită, am mers la o clinică particulară, care nu efectuează chiuretaje în zilele de sărbătoare (de parcă în restul timpului e bine să faci !? – n. n.), m-au programat pentru data de 2 februarie, era într-o marți ... ar fi trebuit luni, dar era sărbătoare.

M-am trezit amorțită și sfâșiată în dimineața aceea, nu mai simțeam nimic, nici durere, nici tristețe, eram deja pustiiată... Deja moartă.. Ninge. Am mers o parte din drum pe jos prin zăpadă și îmi simțeam copilașul viu, aveam grețuri, mi-era foame, pofteam... El trăia și simțeam asta iar eu mă gândeam cum în câteva ore nu o să mai simt nimic din asta. Cu cât mă apropiam de clinică, cu atât îmi era mai rău. Simțeam că mă prăbușesc și, precum un condamnat la moarte, prietenul mă ducea spre moarte, prietenul mă ducea de braț și mă privea din când în când și nu spunea nimic... Era doar trist și îngrijorat.

Am ajuns la clinica unde mai așteptau câteva femei, toate mai tinere. M-am „pregătit” pentru crimă, m-am schimbat și am așteptat.

Una din tinerele de acolo era la primul copil. Medicii îi spusese că nu va avea copii niciodată, dar era gravidă acum. Nu-și dorea copilul pentru că nu era pregătită, fiind la facultate, iar eu gândeam că nu știe ce o așteaptă. Spunea: „încă sunt la facultate și nu îl vreau, vreau să mă realizez profesional, nu o să-mi distrug viața pentru un copil”. Avea să vadă după scurt timp că alta era realitatea. A fost prima care a intrat la chiuretaj. Se făcea anestezie generală. Când au adus-o, eu așteptam cu celelalte femei la rând. Striga și plângea: „Copilașul mamei! Primul meu copilaș... Ce-am făcut, Doamne???”

Mi-am omorât copilașul meu... Doamne, n-am să mai fac asta niciodată”. Și plângea de ne-a zguduit pe toate. Se făcuse tăcere... Medicul era și el trist și încerca să o consoleze. A plecat de acolo prăbușită, la brațul prietenului ei. Nu mai simțeam nimic, eram deja moartă...

Mi-a venit rândul. Am intrat în „camera morții” și am simțit miros de moarte... Am evitat să mă uit la instrumentele cu care se ucidea. A intrat medicul și m-a consolată. Știți ce mi-a spus? „Ar trebui să nu mai faceți avorturi, pentru că aveți ceva probleme în urma lor”. Am izbucnit în plâns și am spus: „Nu spuneți asta, doctore, pentru că eu îmi doresc acest copil”. Și mi-a spus: „Atunci lasă-ți copilul, doamnă!”. Iar eu i-am spus că nu am o situație stabilă care să-mi permită să-l țin. E o prostie. Am spus asta să mă disculp... Medicul a lăsat capul în jos, dar înainte de asta, mi-a aruncat o privire plină de reproș (nu voi uita niciodată privirea aceea care mă condamna). Și nu

am mai spus nimic...

Mă simțeam ca un animal dus la tăiere, mai aveam timp să iau o decizie, cea corectă, dar nu mai puteam să iau niciuna... Știu că atunci mi-am dorit să mor în timpul chiuretajului.

Am văzut acul care urma să mă ducă la necunoștință și serul din el, am văzut pereții albi ai cabinetului, albi și triști, am simțit prezența morții în cabinet, căci mirosea a moarte, am închis ochii și nu am mai simțit decât înșepătura acului. Apoi ceva s-a întâmplat, ceva ciudat, visam că mă dau pe un tobogan portocaliu care avea din loc în loc pernuțe, pe una era un ursuleț. M-am dat în toboganul acela care mă ducea undeva, în jos... Apoi brusc m-am trezit că pluteam în cabinet și mă loveam de pereți, mă simțeam ușoară ca un fulg. Am văzut ca într-un negativ pe medicul care își făcea treaba, pe anestezistă și pe asistentă lângă mine... Apoi am ieșit pe ușă și l-am văzut pe P. în salon, așteptând, am auzit voci care îmi spuneau: „Gata, s-a terminat, te ducem noi la pat, încet”. Când am ajuns în pat, am simțit o durere fizică copleșitoare în tot corpul. Nu era durerea de după avort, ci altceva, ceva ce mă strivea, îmi tăia respirația. Am strigat și mi s-a spus că nu am de ce să simt asta, dar eu simțeam cum ceva mă presează și mă sufocă...

Nu l-am recunoscut nici pe P., deoarece eram inconștientă, transformată, o oroare a crimei, asta era... Încă nu credeam că am avortat, dar am văzut sânge și atunci am știut că s-a terminat... Nu am putut pleca de la clinică decât după patru ore, dar nu puteam sta în picioare, mi-era rău, cumplit de rău. Celelalte au plecat pe picioarele lor, dar eu nu am putut. În locul grijii de nu a ști ce o să fac cu copilul meu, dacă îl voi naște, au apărut durerea, disperarea și dorința de a muri, mult mai cumplite decât prima...

Am ajuns acasă, unde sora mea m-a întâmpinat cu ochii triști. Dar și acolo totul era sub aparența morții, totul era cenușiu și nimeni nu vorbea, ca și cum crima nu se înfăptuise sau ca și cum tot ce se întâmplase era ceva normal. A urmat o oră de somn agitat, cu stări de rău și confuzie, apoi o cafea ca „să revenim la realitate”. Toți încercam să trecem cu vederea crima înfăptuită. Toți negam că s-ar fi întâmplat ceva, dar moartea era acolo, pândeau... Tocmai luase o ființă, aceea ființa pe care am iubit-o și apoi am ucis-o. Mă pândeau la colț ca să mă ucidă apoi, în fiecare zi, puțin câte puțin... De multe ori m-am întrebat cum arată moartea. Atunci, în ziua aceea, moartea avea chipul meu, chipul unei criminale...

(sursa: <http://www.avort.ro/maturie-d.php>)

27 februarie – Duminică – Cuvioșii Mărturisitori Procopie și Talaleu – Duminica Lăsatului sec de carne (a Înfricoșătoarei Judecăți) – Sf. Ev. Matei 25, 31-46

„Zis-a Domnul: Când va veni Fiul Omului în slava Sa și toți sfinții îngeri cu El, atunci va ședea pe scaunul slavei Sale. Și se vor aduna înaintea Sa toate neamurile și-i va despărți pe unii de alții, cum desparte păstorul oile de capre; și va pune oile de-a dreapta Sa, iar caprele de-a stânga. Atunci va zice Împăratul celor de-a dreapta Sa; veniți, binecuvântații Tatălui Meu, moșteniți împărăția cea pregătită vouă de la întemeierea lumii. Căci flămând am fost și Mi-ați dat să mănânc; însetat am fost și Mi-ați dat să beau; străin am fost și M-ați primit; gol am fost și M-ați îmbrăcat; bolnav am fost și M-ați căutat; în temniță am fost și ați venit la Mine. Atunci dreptii îi vor răspunde, zicând: Doamne, când Te-am văzut flămând și Te-am hrănit, sau însetat și Ți-am dat să bei? Sau când Te-am văzut străin și Te-am primit, sau gol și Te-am îmbrăcat? Și când Te-am văzut bolnav sau în temniță și am venit la Tine? Iar Împăratul, răspunzând, va zice către ei: adevărat vă spun că, întrucât ați făcut unuia dintre acești frați ai Mei prea

mici, Mie Mi-ați făcut. Atunci va zice și celor de-a stânga Sa: duceți-vă de la Mine, blestemaților, în focul cel veșnic care este pregătit diavolului și îngerilor lui. Căci flămând am fost și nu Mi-ați dat să mănânc; însetat am fost și nu Mi-ați dat să beau; străin am fost și nu M-ați primit; gol, și nu M-ați îmbrăcat; bolnav și în temniță, și nu M-ați cercetat. Atunci vor răspunde și ei, zicând: Doamne, când Te-am văzut flămând, sau însetat, sau străin, sau gol, sau bolnav, sau în temniță și nu Ți-am slujit Ție? El însă le va răspunde și le va zice: adevărat vă spun că, întrucât nu ați făcut unuia dintre acești prea mici, nici Mie nu Mi-ați făcut. Și vor merge aceștia la chinuri veșnice, iar dreptii la viață veșnică."

„Și iarăși va să vină cu slavă, să judece viii și morții, a cărui Împărăție nu va avea sfârșit”.

Părintele Alexander Schmemmann explică motivul pentru care această duminică este numită „Duminică lăsatului sec de carne”, pentru că în săptămâna ce urmează este rânduită de către Biserică o postire parțială — abținerea de la consumul de carne. Această rânduire urmează a fi înțeleasă în sensul pregătirii înainte de Post. Biserica începe acum să ne „acomodeze” cu efortul duhovnicesc pe care-1 va aștepta de la noi șapte zile mai târziu. Treptat, ea ne poartă în acest efort — cunoscând neputința noastră, anticipând slăbiciunea noastră sufletească. În ajunul acestei zile (Sâmbăta lăsatului sec de carne), Biserica ne invită la o pomenire generală a celor ce „au adormit, întru nădejdea învierii și a vieții veșnice.” Aceasta este, într-adevăr, ziua de rugăciune a Bisericii pentru cei morți. Pentru a înțelege sensul legăturii dintre Postul Paștelui și rugăciunea pentru cei adormiți, trebuie să ne amintim că religia creștină este religia iubirii. Hristos le-a lăsat Apostolilor și nouă celor care Îl urmăm Lui, nu o doctrină a mântuirii individuale, ci o nouă poruncă — „Să vă iubiți unul pe altul” (In. 13, 34), adăugând: „Întru aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii față de alții.” (In. 13, 35). Iubirea este, deci, fundamentul, adevărata viață a Bisericii, care este, în cuvintele Sfântului Ignatie al Antiohiei, „unitate de credință și iubire”. Păcatul este întotdeauna lipsa dragostei și, deci, separarea, izolarea, războiul tuturor împotriva tuturor. Noua viață dăruită prin Hristos și transmisă nouă de către Biserică este, mai întâi de toate, o viață a împăcării, a „adunării în unitate a celor care sunt împrăștiati”, restaurarea iubirii distruse prin păcat. Dar cum putem începe întoarcerea noastră către Dumnezeu, împăcarea noastră cu Dumnezeu, dacă înlăuntrul nostru noi nu ne întoarcem la porunca cea mare a iubirii? Rugăciunea pentru cei morți este expresia fundamentală a Bisericii ca iubire. Ne rugăm lui Dumnezeu să-i pomenească pe cei pe care noi îi pomeneșim și facem aceasta tocmai pentru că îi iubim. Rugându-ne pentru ei, ne întâlnim cu ei în Hristos, care este dragoste și care, pentru că este dragoste, înfrânge moartea, care este ultima biruință asupra înstrăinării și lipsei de dragoste. În Hristos nu este diferență între cei vii și cei morți. El este Viața și această Viață este lumina omului. Iubindu-L pe Hristos, îi iubim pe cei ce sunt în El; iubind pe cei ce sunt în El, îl iubim pe Hristos: aceasta este legea Bisericii și motivația pentru care se săvârșesc rugăciuni pentru cei adormiți.

Spre deosebire de alte sărbători și duminici care ne pun în față evenimente care s-au împlinit deja, duminica de astăzi ne pune în față un eveniment viitor, pentru care ne îndeamnă să fim pregătiți și pentru care cerem lui Dumnezeu ca cercetarea noastră acolo să aibă un răspuns pozitiv: Sfârșit creștinesc vieții noastre, fără durere, neînfruntat, în pace și răspuns bun la înfricoșătoarea judecată a lui Hristos, să cerem. Priveliștea care ne așteaptă este înfricoșătoare: cea de-a doua venire pe pământ a Domnului nostru Iisus Hristos, care are puterea să cutremure în chip mântuitor sufletul celui ce crede, cu frica lui Dumnezeu, să ne trezească din adâncă nepăsare față de soarta noastră veșnică întocmai ca dintr-un somn adânc, cu care ne-a adormit viața noastră trupească. Va veni Fiul Omului, Care este totodată

și Fiul lui Dumnezeu, în slava Sa și toți sfinții îngeri cu El, atunci va ședea pe scaunul slavei Sale. Dacă prima Sa venire a fost o smerenie până la chip de rob, nu a binevoit a Se arăta întru strălucirea răsunătoare a slavei pământești, ci a venit pe pământ ca într-o țară unde au fost surghiuniți călcătorii poruncii lui Dumnezeu. El a rămas și a lucrat în ea ca într-o țară a amărăciunilor, unde au fost aruncați din raiul cel înalt cei ce au călcat porunca lui Dumnezeu. Ca Răscumpărător al celor căzuți, S-a făcut părtaș tuturor nenorocirilor care au ajuns omenirea, a fost ca unul dintre săraci, călcați de oameni în picioare, străin, neavând unde să-și plece capul. Și a fost prigonit, acoperit de ocări; și a răsplătit fără încetare cu bine pentru rău: „Căci n-a trimis Dumnezeu pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca să se mântuiască, prin El, lumea” (In. 3, 17). Și a sfârșit viața Sa pământească printr-o moarte chinuitoare și de ocară, moartea nelegiuților, a celor robi și fără drepturi cetățenești.

Însă cea de-a doua Sa venire va fi întru slavă, venire de Judecător: „Tatăl nu judecă pe nimeni, ci toată judecata a dat-o Fiului” (In 5, 22), pentru a primi socoteală de la omenire pentru purtarea ei față de dumnezeiasca răscumpărare pe care Dumnezeu i-a dăruit-o. „Și se vor aduna înaintea Sa toate

neamurile”, ca să se înfățișeze Lui la judecată și să primească de la El răsplata sau pedeapsă după cuviință. Primind veste că urmează să vină vreun judecător pământesc, luăm toate măsurile ca să aducem lucrurile noastre în rânduiala cuvenită și să merităm încuviințarea celui ce va veni: cu atât mai mult trebuie să ne cutremure venirea și judecata Mântuitorului Hristos, care va hotărî soarta noastră veșnică, și înaintea Căruia toate sunt goale și descoperite și de la Fața Lui nu se poate ascunde nici picătura de lacrimi, nici din picătură vreo parte. Cutremur va cuprinde atunci toată făptura: „Și împărații pământului, și domnii, și căpeteniile oștilor, și bogații, și cei puternici, și toți robii și toți slobozii s-au ascuns în peșteri și în stâncile munților, strigând munților și stâncilor: Cădeți peste noi și ne ascundeți pe noi de fața Celui ce șade pe tron și de mânia Mielului; Că a venit ziua cea mare a mâniei lor și cine are putere ca să stea pe loc?” (Apoc. 6, 15-17). La această judecată, Domnul nostru Iisus Hristos va cere de la noi împlinirea poruncii milostivirii, care reprezintă transpunerea în faptă a celei mai mari porunci care o reprezintă iubirea de Dumnezeu și de aproapele. Fie ca toți să auzim hotărârea: „Veniți, binecuvântații Tatălui Meu, moșteniți împărăția cea pregătită vouă de la întemeierea lumii...” Amin.

Preot Gheorghe Ionașcu

Despre blândețe

„Întâia și cea mai importantă poruncă este iubirea cu care mintea vede iubirea originară, pe Dumnezeu. Prin iubirea noastră vedem iubirea lui Dumnezeu față de noi, cum stă scris în psalm: „Învăța-va pe cei blânzi căile sale”. „Dar Moise era mai blând decât toți oamenii”, și de aceea pe drept cuvânt spune Duhul Sfânt: „El a arătat lui Moise căile Sale”.

Această blândețe să-i înveți pe frații tăi, pentru ca să se lase târâți doar cu anevoie spre mânie. Căci niciun rău nu face atât de mult mintea „demon” cum face mânia prin tulburarea furiei. Căci se spune în psalmi: „Mânia voastră se aseamănă celei a șarpelui”. Și nu socoti că demonul este altceva decât un om ațâțat de mânie și ieșit din simțiri! Fiindcă trupurile demonilor au culoare și formă, dar scapă simțirii noastre întrucât calitatea lor nu este asemenea calității trupurilor care cad sub simțirea noastră. De aceea, atunci când vor să se arate cuiva ei imită în chipul cel mai felurit trupul nostru și nu-și arată propriile lor trupuri.

Niciunul dintre frați să nu se asemene, așadar, șarpelui, și nu îngădui la tine o înfrânare care să fie departe de blândețe! Fiindcă acela care se înfrânează de la mâncare și băutură, dar înăuntrul său se mișcă o mânie irațională, se aseamănă unei corăbii aflate în mijlocul mării, și al cărui cârmaci e demonul mâniei.

Spune-mi, de ce oare Scriptura, vrând să-l laude pe Moise, lasă deoparte toate semnele minunate și a menționat doar blândețea? Căci ea nu spune că Moise a pedepsit Egiptul cu cele douăsprezece plăgi și că a scos din el pe poporul ales. Nu spune că Moise a primit cel dintâi de la Dumnezeu legea și că a dobândit înțelegerea lumilor trecute. Nu spune că a despărțit cu

toiagul Marea Roșie și că a făcut să țâșnească poporul însetat apă din piatră. Ci spune că stătea singur în pustie în fața lui Dumnezeu când Acesta a vrut să nimicească pe Israel și L-a rugat să fie șters și el împreună cu fiii poporului său. El pune în fața lui Dumnezeu iubirea de oameni și fărădelegea zicând: „Iartă-i sau șterge-mă și pe mine din cartea pe care ai scris-o.” Aceasta a spus-o, el, cel blând! Dumnezeu însă a preferat să-i ierte pe cei ce păcătuiseră, decât să facă o nedreptate lui Moise.

Scriptura trece sub tăcere faimoasa hrănire cu mană și neașteptatul zbor al prepelițelor și postul lui Moise, care întrecea firea omenească, și cortul alegoric, în care erau închipuite lumile trecute și viitoare, și laudă numai faptul că „Moise era mai blând decât toți oamenii”. O, cât de mare e minunea încât [Scriptura] cuprinde în două semne minunate toată înțelepciunea lui Moise! Atât această laudă a lui Moise, cât și numele său închipuie două semne minunate.

Și David, amintindu-și de virtutea blândeții, s-a rugat să se învrednicească de ea, zicând: „Adu-ți aminte, Doamne, de David, și de toate blândețile lui”. El lasă deoparte faptul că genunchii săi au slăbit de post și trupul său s-a stins din lipsa untdelemnului, că priveghea și ajunsese ca o pasăre ce zbura pe acoperișuri. Și a zis: „Adu-Ți aminte, Doamne, de David și de toate blândețile lui”.

Să ne silim și noi să dobândim acea blândețe despre care s-a spus: „Învățați de la Mine că sunt blând și smerit cu inima”, ca să ne învețe căile Sale și să ne mântuiască în Împărăția cerurilor.

Sfântul Evagrie Ponticul

Judecata înțeleaptă

„Într-un orașel de provincie, unui judecător i-a venit spre judecată un caz ciudat. Inculpatul era tocmai prietenul lui cel mai bun, reclamat de cineva într-o cauză oarecare, pasibilă la condamnare cu amendă de la cinci la zece mii de franci. Cunoscând prietenia lor, tot orașul era curios să vadă cum va rezolva judecătorul cazul. Sala de judecată a devenit neîncăpătoare. Majoritatea era de partea reclamantului care părea să aibă dreptate. Deși era prieten cu inculpatul, judecătorul, spre surprinderea tuturor, a fost foarte aspru în stabilirea pedepsei,

amendându-l cu zece mii de franci. Cei din sală au apreciat obiectivitatea judecătorului, dar prietenul acestuia s-a supărat. Peste câteva zile, cel pedepsit s-a dus la bancă să plătească amenda și funcționarul i-a spus: Eram sigur că memoria nu mă înșeală. Amenda e plătită. Doar ați trimis pe cineva ieri și a plătit-o. Nu veți fi vrând s-o plătiți de două ori! - N-am trimis pe nimeni. Cred că e o greșeală! - Nu e nicio greșeală, domnule, banii au fost aduși de domnul judecător, spunând că l-ați trimis dumneavoastră!”

(P.S. Antonie Plămădeală,
Tâlcuri noi de texte vechi)

Teodor al Edesei

Patimile trupești și materiale se micșorează și se veștejesc prin suferințele trupului. Iar cele sufletești și nevăzute se ating prin smerita cugetare, prin blândețe și dragoste.

Credința este un bun lăuntric. Ea naște în noi frica lui

Dumnezeu. Iar frica lui Dumnezeu ne învață păzirea poruncilor, care se numește făptuire. Iar din făptuire odrăsește cinstita nepătimire. Iar rodul nepătimirii este iubirea, care e plinirea tuturor poruncilor, strângându-le și ținându-le pe toate.

Cel ce-și veștejește floarea trupului prin nevoiță (asceză) și taie toată voia lui, acela poartă semnele lui Hristos în trupul său cel muritor.

Pânărelui cu nectar

Venind în întâmpinarea Domnului...

Venind în întâmpinarea Domnului m-am făcut părtaș ospățului de la stejarul Mamvri și am învățat din ospitalitatea părinților Avraam și Sarra. Astăzi vin la ospățul Domnului ca să primesc viață din Trupul și Sângele Lui.

Venind în întâmpinarea Domnului l-am regăsit pe îngerul ce odinioară le-a întreat pe femeile purtătoare de mir: „De ce-L căutați pe Cel viu între cei morți?” Și am învățat ce este Viața și înveșnicirea.

Atunci când ies în întâmpinarea Domnului mă caut pe mine, cel care de nenumărate ori mi-am întinat mintea și trupul și mi-am acoperit „chipul”, podoabă dumnezeiască, cu masca suficienței sinelui și a răutății, ce mi-au sărăcit umanul, asemănându-mă necuvântătoarelor. Și am învățat că Dumnezeu ne-a așezat pe o singură Cale, nu pe un drum cu multe poteci și această cale este cea a lui „facă-se voia Tă”.

Și pentru că am îndrăznit să ies în întâmpinarea Domnului am găsit o mână întinsă, a Celui care demult plecaseră în căutarea mea. Urma același drum, al Golgotei, dar în sens invers – o coborâre fără trudă și lacrimi, fără biciuirii și sudalme, fără povara crucii, o coborâre asemenea luminii line.

Monica Sîrbu

De ÎNSEĂMINȚĂ NUMELE MEU?

Margareta – din latină: perlă; din română: margaretă. Numele acesta arată valoarea omului, care e

neprețuit, asemenea unei perle, unei nestemate rare, dar și gingaș, sensibil și frumos ca o floare de margaretă.

Cântec de leagăn *de Șt. O. Iosif*

Hai, odor, hai, păsărică,
Dormi, o, dormi, fără de frică,
Să te-alinte
Moș cuminte
Și să-ți cânte-ncetinel:
„Mugur, mugur, mugurel...”

Îngeri vin tiptil și-alene
Să te mângâie pe gene,
Și mi-ți leagă-n
Dulce leagăn
Fraged trupușor de crin,
Ca s-adormi frumos și lin...

Ce tresari?... Nu-i nime, nime...
Liniște și-ntunecime.
Doar zefirul,
Musafirul
Cel șăgalnic și pribeag,
A trecut pe lângă prag...

Și-a trimis o găză mică
Să-ți aducă-o scrisorică
Și să-ți spună
Noapte bună,
Că și el, sătul de drum,
Merge să se culce acum...

Cinstește pe tatăl tău și îți va fi ție bine

Odată, când într-o țară, intrase un duh de răutate și neascultare, încât părinții nu mai erau respectați și nici ascultați de copiii lor, au început tinerii să-i omoare pe bătrâni, adică pe părinții ce îi crescuseră, spunând că „nu mai plătesc pâinea ce o mănâncă”, adică nu mai pot munci și deci sunt o povară celor tineri. Legea acelei țări cerea aceasta tinerilor și ei, în ticăloșia lor, o respectau întocmai.

Dar un tânăr, cu frică de Dumnezeu, ce-și iubea mult tatăl, fiindu-i milă de bătrân și frică de Dumnezeu, nu putu să-l alunge sau să-l ucidă, ci îl ascunse în beci și acolo îl hrănea. Tânărul, pe nume Toader, își conducea gospodăria cu sfatul tatălui său și astfel toate treburile îi mergeau în plin, iar Dumnezeu îl binecuvânta pentru bunătatea și curăția lui sufletească.

Într-o primăvară, tatăl îi spuse lui Toader să nu are dealurile, căci va fi secetă, iar Toader îl ascultă, arând și semănând numai pe șes. Și, într-adevăr, multă recoltă avu. Anul următor, îi spuse să are dealurile, căci

vor fi ploii multe, și așa a fost.

Peste câțiva ani veni o secetă îngrozitoare, ce ținu atât de mult încât oamenii nu aveau nici măcar câteva semințe de semănat. Atunci bătrânul i-a spus lui Toader:

- Spune, fiule, oamenilor, să are drumurile și atunci sămânța ce s-a scuturat din car pe drum, anul trecut, va încolți sub brazdă.

Făcând așa, oamenii au avut o recoltă bună, prinzând iar sămânța grânelor. Atunci, văzând oamenii buna chivernisire a aceluia tânăr și sfaturile lui înțelepte, au zis unii către alții:

- De bună seamă că acesta îl are încă pe tatăl său!

Când l-au întrebat, Toader a mărturisit tot adevărul. Atunci, recunoscându-și vinovăția, toți au plâns după părinții pe care îi omorâseră sau îi alungaseră de acasă, spunând îndurerați:

- Încă este mică pedeapsa pe care am primit-o de la Dumnezeu pentru păcatul nostru.

Să ne jucăm

împreună!

Ghicitori – răspunsuri

1. Icoana
2. Creștin

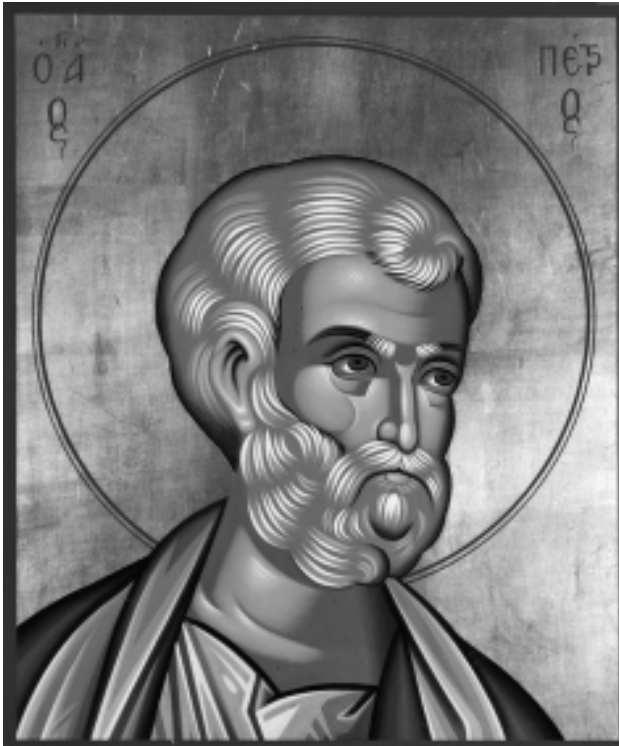
- „Valoarea fiecărui om stă în binele pe care-l face” – Proverb.

„Dați-ne mamele cele mai bune și vom avea cei mai buni oameni!”

„Părinții vor fi pedepsiți nu numai pentru păcatele lor, ci și pentru ale copiilor lor, dacă nu-i cresc în duhul evlaviei!”

(Sf. Ioan Gură de Aur)

**Pagină realizată de
Radu-Bogdan Buțu**

Patericul

Zicea avva Ioan Colov: nu este cu puțință să zidească cineva casa de sus în jos, ci de la temelie în sus. I-au zis lui: ce este cuvântul acesta? Le-a zis lor: temelia, aproapele este, ca să-l câștig și să-l folosesc întâi. Că de el sunt atârinate toate poruncile lui Hristos.

(Avva Ioan Colov)

Cuvânt filocalic

Conștiința este un învățător sincer. Cine ascultă de ea petrece fără greșală.

Conștiința numai pe aceia nu-i judecă ce au ajuns la culmea virtuții sau a păcatului.

(Talasie Libianul – *Filocalia* vol. al IV-lea)

Bucate mănăstirești

Drob de morcovi

Ingrediente:

1 cană de orez, 3 morcovi mari, 3 linguri de pesmet, 2 cepe, 3 linguri de ulei, 5-6 căței de usturoi, 2 lingurițe de cimbru, 2 legături de pătrunjel.

Mod de preparare:

Se pune orezul la fiert. Se curăță morcovii, se dau prin răzătoarea cu ochiuri mici. Se curăță și se taie ceapa mărunt. După ce a fiert orezul, se scurge bine de apă, se amestecă cu morcovii scurși și ei bine, cu ceapa tocată mărunt, usturoiul tăiat felioare, cimbrul, pătrunjelul tocat mărunt și 2 linguri de ulei. Se unge un vas cu ulei, se tapetează cu pesmet, se așează amestecul și se dă la cuptor acoperit timp de 30 de minute și 5 minute fără capac. Poftă bună și ... Doamne-ajută!

Mihail Popa

Rugăciune

Acatistul Sfântului Ierarh Nectarie din Eghina, noul făcător de minuni (9 noiembrie)

Icosul 1:

Precum oarecând marele ierarh Nicolae, care fusese întemnițat pentru că l-a pălmuit pe ereticul Arie, a fost mângâiat de Preacurata Născătoare de Dumnezeu, așa și tu ai fost mângâiat când ai fost aruncat în temnița prigonirilor, iar Sfântul Nicolae ți s-a arătat în vis, spunându-ți: „Eu te voi înălța sus, sus de tot...”. Prin care minune ni se arată nouă măsura sfințeniei tale, ca să îți cântăm:

Bucură-te, bucurie a Bisericii dreptmăritoare;
Bucură-te, dar dăruit lumii de către Cel ce Se dăruiește pe Sine celor credincioși;
Bucură-te, reazem al monahilor și al mirenilor;
Bucură-te, pildă pentru păstorii de suflete;
Bucură-te, încununare a ierarhilor;
Bucură-te, că fiind disprețuit de oamenii păcătoși ai fost îmbrățișat de Sfântul ierarh Nicolae;
Bucură-te, că nu ne mai trebuie altă mărturie despre sfințenia ta;
Bucură-te, că pustnicului athonit i s-a descoperit că ești puternic prigonitor al îngerilor căzuți;
Bucură-te, dascăl al celor care se străduiesc să învețe teologia, sporind în rugăciune;
Bucură-te, hram al multor biserici și paraclise;
Bucură-te, icoană a lui Hristos zugrăvită de Duhul Sfânt în vremurile din urmă;
Bucură-te, apostol al mântuirii;
Bucură-te, Sfinte Ierarhe Nectarie, mare făcătorule de minuni!

Decalogul tăcerii

1. Taci, dacă nu ai de spus ceva valoros!
2. Taci, atunci când ai vorbit destul!
3. Taci, până când îți vine rândul să vorbești!
4. Taci, atunci când ești provocat!
5. Taci, când ești nervos și iritabil!
6. Taci, când intri în biserică, pentru ca Dumnezeu să-ți poată vorbi!
7. Taci, când pleci de la biserică, pentru ca Duhul Sfânt să poată imprima în mintea ta lucrurile pe care le-ai auzit!
8. Taci, când ești ispitit să bârfești!
9. Taci, când ești ispitit să critici!
10. Taci, cât să ai timp să gândești înainte de a vorbi!

Întâlniri ale Grupului parohial de tineret „Înălțarea Domnului”

Duminică, 6 februarie: Studiu biblic – Evanghelia după Matei, capitolul 11.

13 februarie: Acatistul Sfântului Haralambie.

20 februarie: Discuții pe tema: Pedagogia bolii.

27 februarie: Postul ca primenire trupească și sufletească.

INFO: 0727.78.16.91